

Habruta Night Week 75

Honoring One's Father-in-Law and Mother-in-Law:

Must one revere them, how about respect them?

Does one stand up when his father/mother in law walks in the room?

Can one call his father in law by his name or must he call him dad?

Basically, when one marries his wife, did he draft two more parents?

“Sponsored in honor of Abie Soudry, Morris Yaich, David Jajati, Albert Halabieh and Charlie Yazdi on their upcoming weddings “

פרשת יתרו

פרק יח

חומש שמות

ז וַיֵּצֵא מֹשֶׁה לִקְרַאת חֹתְנוֹ וַיִּשְׁתַּחוּ וַיִּשָּׂק לוֹ וַיִּשְׁאַל מֹשֶׁה לְרַעְיוֹתָיו לְשָׁלוֹם וַיָּבֹאוּ הָאֲדָמָה:

רש"י: (ז) ויאל משה – כבוד גדול נתכבד יתרו באתה שעה כיון שאל משה יאל אהרן נדב ואביהוא ומי הוא שראה את אלו יולאין ולא יאל: וישתחו וישק לו – איני יודע מי השתחוה למי כשהוא אומר איש לרעהו מי הקרוי איש זה משה שנאמר והאיש משה (מכילתא):

מכילתא, יתרו, פרשה א

וישתחו וישק לו. איני יודע מי השתחוה למי
או מי נשק למי כשהוא אומר וישאלו
איש לרעהו מי קרוי איש הלא משה שנא'
(במדבר יב) והאיש משה הוי אומר לא השתחוה ולא
נשק אלא משה לחמיו. מכאן אמרו שיהא האדם
מוכן לכבוד חמיו:

Parashat Yitro, Moshe's father-in-law, leaving his home in Midian to visit *klal Yisrael* at their desert encampment. When Yitro arrived,

Moshe went out to greet his father-in-law, and he bowed and kissed him, and each man asked after the welfare of his friend, and they came into the tent. (Shemos 18:7)
And he bowed and kissed him — we don't know who bowed to whom. [But] once the verse says *man*, who is called *man* other than Moshe, as it is written, *And the man Moshe* (Bemidbar 12:3).

This *Rashi*, which makes it clear that it was Moshe who bowed to Yitro:

Can this be a source to respect one's father in law?

עגלה ערופה פרק תשיעי סוטה

מ.מ.

עין משפט
נר מצוה

והולכין ללמוד תורה מיושב: בעל וזו
ספסופה. שהיה חכם ועשיר וכהנים
רבים אוכלין על שולחנו: ובני חורין.
מיוחסין: חפז ראשם. שגברה יד
עזו פנים ממזרים שהם עשירים
ואלו עניים: נדלדלו אנשי מעשה. אין
חש להם: ואין דורש. לישראל: ואין
מבקש. עליהם רחמים: שרו חכימא.
התחילו החכמים: ספריא. מלמדי
מיעוקות שהם קטנים מן החכמים:
נעמא דארעא. כעמי הארץ:
אלא

ברתך אנא: **בתנאי** * בפולמוס של אספיינוס גזרו על עטרות חתנים ועל האירוס בפולמוס של טיטוס
גזרו על עטרות כלות ושלא ילמד אדם את בנו * יוונית בפולמוס האחרון גזרו שלא תצא הכלה באפריון בתוך
העיר ורבותינו התירו שתצא הכלה באפריון בתוך העיר משמת ר"מ בטלו מושלי מושלים משמת בן עזאי
בטלו השקדנים משמת בן זומא בטלו הדרשנים משמת ר"ע בטלו כבוד התורה משמת ר' חנינא בן דוסא
בטלו אנשי מעשה משמת ר' יוסי קטנתא פסקו חסידים ולמה נקרא שמו **קטנתא** שהיה קטנתא של חסידים
משמת רבי יוחנן בן זכאי בטלו זיו החכמה משמת ר"ג הוקן * בטלו כבוד התורה **ומתה** טהרה ופרישות משמת
רבי ישמעאל בן פאבי בטלה זיו הכהונה * משמת רבי בטלו ענוה ויראת חטא: * **גב' ת"ר** * ר' פנחס בן יאיר
אומר משחרב בהמ"ק בושו חברים ובני חורין וחפז ראשם ונדלדלו אנשי מעשה וגברו בעלי זרוע ובעלי
לשון ואין דורש ואין מבקש ואין שואל על מי לנו להשען על אבינו שבשמים ר"א הגדול אומר מיום
שחרב בית המקדש שרו חכימא למהו כספריא וספריא כחזניא וחזניא כעמא דארעא ועמא דארעא
אזלא

(א) גבי פ"י ומטות וז"ל
בבב"ש (לפנינו) (ב) סנהדרין
ג, א, ב, פ"א והיקר יעוה
(ג) סנהדרין ג, ו, פ"א
(ד) סנהדרין ג, א, פ"א
(ה) סנהדרין ג, א, פ"א
(ו) סנהדרין ג, א, פ"א
(ז) סנהדרין ג, א, פ"א
(ח) סנהדרין ג, א, פ"א
(ט) סנהדרין ג, א, פ"א
(י) סנהדרין ג, א, פ"א
(יא) סנהדרין ג, א, פ"א
(יב) סנהדרין ג, א, פ"א
(יג) סנהדרין ג, א, פ"א
(יד) סנהדרין ג, א, פ"א
(טו) סנהדרין ג, א, פ"א
(טז) סנהדרין ג, א, פ"א
(יז) סנהדרין ג, א, פ"א
(יח) סנהדרין ג, א, פ"א
(יט) סנהדרין ג, א, פ"א
(כ) סנהדרין ג, א, פ"א
(כא) סנהדרין ג, א, פ"א
(כב) סנהדרין ג, א, פ"א
(כג) סנהדרין ג, א, פ"א
(כד) סנהדרין ג, א, פ"א
(כה) סנהדרין ג, א, פ"א
(כו) סנהדרין ג, א, פ"א
(כז) סנהדרין ג, א, פ"א
(כח) סנהדרין ג, א, פ"א
(כט) סנהדרין ג, א, פ"א
(ל) סנהדרין ג, א, פ"א

תורה אור השלם
1. ענין שולח לנפשי
סוכל בנות עיר
איכה ג נא
2. עטרת חכמים ששים

היה שם זקן אחד. מכמים: לעו להם. לאותן שחזק: נעץ **לפרני**
נודעוה. מחמת המלך שבערה על חילול שמו: ועל **אופה שנה**
שנינו כ"ו. שאותה שנה החריבו החילול את הזרעים שפנינות
מדינת ירושלים והוצרך להביא אותה שנה את העומר מגנות לרבים

ובשאר השנים מלות העומר להביא
מן הקרוב לירושלים כדכתיב (ויקרא
כז) כדמל וי תקריבו שהיא הזרע
לא והכר מלח ממנו וכשהוא כל
מרחוק מתייבש ומתמעך ואין כר
השגלת מלח מן הגרעין: **לשון פורסי**.
קרוב הוא ללשון ארמי ואומר אני
שה לשון גמרת ירושלמי ואומות
העולם קורין אותו ליג"א שוריי"א:
או לשון יוני. שהיו קרויין לארץ יון
ולשון יון יפה מזה והיה לו לספר
בו: **מאי דכתיב** לא נרם אלף ר"ש
קרא מקרא זה על עצמו ואמר שעליו
לעולל את עינו ככפי יותר מן הכל:
עוללה. מנוולת את (ו) עני:
לנפשי. על נפשי מפני קרובתי:

אזלא וטולא. הולכים ודלים ומתנוולים: נעקבות השמית. כסוף
הגלות לפני ביאת משיח: וזוין ביוקר. שהכל עוסקין במשחאות:
ואין **מוכחה**. אין לך אדם שיוכל להוכיח שכולם נכשלים בחטאות

וכשמוכחין אומר לו אלה כמני: וזים סוועד. של חכמים יהיו
לבים וזים שכלו החכמים ואין לומר
מורה ויהא חרב מאין איש ובעלי
זימה מתנוודים שם מפני שחן
לעיר היו כתי מדרשות שלהם:
גב' של מלח ושל גפרית. ענין
עטרה עושין מאבן של מלח שהוא
גלל כאבן הכדולה וקורין שלימי"א
וזועין אותה כמין ליורין כגפרית
כשם שעושין כלי זהב וכסף וקורין
הגלל כמין: **חילי**. לישק"א כמין גומא
הגדל כמין: **עבול דחד פומא**.
זוג של עינבל אחד שמקשקשין בו
לשיר כבית המשחאות: **עטורה**.
כך קורין אותו בלשון לע"ז טנבור"ר
והוא עשי דפנותיו עגולות כעין
נפה וקושרין בדפנותיו חוטיין של

12 א ב ח"י פ"ה מהלך
תענית הלכה פ"ה מהלך
פסוק מדרג ג טעמים א"ת
סמן חקם סוף ד'
13 ב ח"י פ"ה מהלך ר"ת
הלכה פ"ה מהלך פ"ה
טעמים ח"ת פ"ה מהלך
14 ב ח"י פ"ה מהלך פ"ה
הלכה פ"ה מהלך פ"ה
טעמים ח"ת פ"ה מהלך
15 ב ח"י פ"ה מהלך פ"ה
הלכה פ"ה מהלך פ"ה
טעמים ח"ת פ"ה מהלך
16 ב ח"י פ"ה מהלך פ"ה
הלכה פ"ה מהלך פ"ה
טעמים ח"ת פ"ה מהלך
17 ב ח"י פ"ה מהלך פ"ה
הלכה פ"ה מהלך פ"ה
טעמים ח"ת פ"ה מהלך
18 ב ח"י פ"ה מהלך פ"ה
הלכה פ"ה מהלך פ"ה
טעמים ח"ת פ"ה מהלך
19 ב ח"י פ"ה מהלך פ"ה
הלכה פ"ה מהלך פ"ה
טעמים ח"ת פ"ה מהלך
20 ב ח"י פ"ה מהלך פ"ה
הלכה פ"ה מהלך פ"ה
טעמים ח"ת פ"ה מהלך
21 ב ח"י פ"ה מהלך פ"ה
הלכה פ"ה מהלך פ"ה
טעמים ח"ת פ"ה מהלך
22 ב ח"י פ"ה מהלך פ"ה
הלכה פ"ה מהלך פ"ה
טעמים ח"ת פ"ה מהלך
23 ב ח"י פ"ה מהלך פ"ה
הלכה פ"ה מהלך פ"ה
טעמים ח"ת פ"ה מהלך
24 ב ח"י פ"ה מהלך פ"ה
הלכה פ"ה מהלך פ"ה
טעמים ח"ת פ"ה מהלך
25 ב ח"י פ"ה מהלך פ"ה
הלכה פ"ה מהלך פ"ה
טעמים ח"ת פ"ה מהלך
26 ב ח"י פ"ה מהלך פ"ה
הלכה פ"ה מהלך פ"ה
טעמים ח"ת פ"ה מהלך
27 ב ח"י פ"ה מהלך פ"ה
הלכה פ"ה מהלך פ"ה
טעמים ח"ת פ"ה מהלך
28 ב ח"י פ"ה מהלך פ"ה
הלכה פ"ה מהלך פ"ה
טעמים ח"ת פ"ה מהלך
29 ב ח"י פ"ה מהלך פ"ה
הלכה פ"ה מהלך פ"ה
טעמים ח"ת פ"ה מהלך
30 ב ח"י פ"ה מהלך פ"ה
הלכה פ"ה מהלך פ"ה
טעמים ח"ת פ"ה מהלך
31 ב ח"י פ"ה מהלך פ"ה
הלכה פ"ה מהלך פ"ה
טעמים ח"ת פ"ה מהלך
32 ב ח"י פ"ה מהלך פ"ה
הלכה פ"ה מהלך פ"ה
טעמים ח"ת פ"ה מהלך
33 ב ח"י פ"ה מהלך פ"ה
הלכה פ"ה מהלך פ"ה
טעמים ח"ת פ"ה מהלך
34 ב ח"י פ"ה מהלך פ"ה
הלכה פ"ה מהלך פ"ה
טעמים ח"ת פ"ה מהלך
35 ב ח"י פ"ה מהלך פ"ה
הלכה פ"ה מהלך פ"ה
טעמים ח"ת פ"ה מהלך
36 ב ח"י פ"ה מהלך פ"ה
הלכה פ"ה מהלך פ"ה
טעמים ח"ת פ"ה מהלך
37 ב ח"י פ"ה מהלך פ"ה
הלכה פ"ה מהלך פ"ה
טעמים ח"ת פ"ה מהלך
38 ב ח"י פ"ה מהלך פ"ה
הלכה פ"ה מהלך פ"ה
טעמים ח"ת פ"ה מהלך
39 ב ח"י פ"ה מהלך פ"ה
הלכה פ"ה מהלך פ"ה
טעמים ח"ת פ"ה מהלך
40 ב ח"י פ"ה מהלך פ"ה
הלכה פ"ה מהלך פ"ה
טעמים ח"ת פ"ה מהלך
41 ב ח"י פ"ה מהלך פ"ה
הלכה פ"ה מהלך פ"ה
טעמים ח"ת פ"ה מהלך
42 ב ח"י פ"ה מהלך פ"ה
הלכה פ"ה מהלך פ"ה
טעמים ח"ת פ"ה מהלך
43 ב ח"י פ"ה מהלך פ"ה
הלכה פ"ה מהלך פ"ה
טעמים ח"ת פ"ה מהלך
44 ב ח"י פ"ה מהלך פ"ה
הלכה פ"ה מהלך פ"ה
טעמים ח"ת פ"ה מהלך
45 ב ח"י פ"ה מהלך פ"ה
הלכה פ"ה מהלך פ"ה
טעמים ח"ת פ"ה מהלך
46 ב ח"י פ"ה מהלך פ"ה
הלכה פ"ה מהלך פ"ה
טעמים ח"ת פ"ה מהלך
47 ב ח"י פ"ה מהלך פ"ה
הלכה פ"ה מהלך פ"ה
טעמים ח"ת פ"ה מהלך
48 ב ח"י פ"ה מהלך פ"ה
הלכה פ"ה מהלך פ"ה
טעמים ח"ת פ"ה מהלך
49 ב ח"י פ"ה מהלך פ"ה
הלכה פ"ה מהלך פ"ה
טעמים ח"ת פ"ה מהלך
50 ב ח"י פ"ה מהלך פ"ה
הלכה פ"ה מהלך פ"ה
טעמים ח"ת פ"ה מהלך
51 ב ח"י פ"ה מהלך פ"ה
הלכה פ"ה מהלך פ"ה
טעמים ח"ת פ"ה מהלך
52 ב ח"י פ"ה מהלך פ"ה
הלכה פ"ה מהלך פ"ה
טעמים ח"ת פ"ה מהלך
53 ב ח"י פ"ה מהלך פ"ה
הלכה פ"ה מהלך פ"ה
טעמים ח"ת פ"ה מהלך
54 ב ח"י פ"ה מהלך פ"ה
הלכה פ"ה מהלך פ"ה
טעמים ח"ת פ"ה מהלך
55 ב ח"י פ"ה מהלך פ"ה
הלכה פ"ה מהלך פ"ה
טעמים ח"ת פ"ה מהלך
56 ב ח"י פ"ה מהלך פ"ה
הלכה פ"ה מהלך פ"ה
טעמים ח"ת פ"ה מהלך
57 ב ח"י פ"ה מהלך פ"ה
הלכה פ"ה מהלך פ"ה
טעמים ח"ת פ"ה מהלך
58 ב ח"י פ"ה מהלך פ"ה
הלכה פ"ה מהלך פ"ה
טעמים ח"ת פ"ה מהלך
59 ב ח"י פ"ה מהלך פ"ה
הלכה פ"ה מהלך פ"ה
טעמים ח"ת פ"ה מהלך
60 ב ח"י פ"ה מהלך פ"ה
הלכה פ"ה מהלך פ"ה
טעמים ח"ת פ"ה מהלך
61 ב ח"י פ"ה מהלך פ"ה
הלכה פ"ה מהלך פ"ה
טעמים ח"ת פ"ה מהלך
62 ב ח"י פ"ה מהלך פ"ה
הלכה פ"ה מהלך פ"ה
טעמים ח"ת פ"ה מהלך
63 ב ח"י פ"ה מהלך פ"ה
הלכה פ"ה מהלך פ"ה
טעמים ח"ת פ"ה מהלך
64 ב ח"י פ"ה מהלך פ"ה
הלכה פ"ה מהלך פ"ה
טעמים ח"ת פ"ה מהלך
65 ב ח"י פ"ה מהלך פ"ה
הלכה פ"ה מהלך פ"ה
טעמים ח"ת פ"ה מהלך
66 ב ח"י פ"ה מהלך פ"ה
הלכה פ"ה מהלך פ"ה
טעמים ח"ת פ"ה מהלך
67 ב ח"י פ"ה מהלך פ"ה
הלכה פ"ה מהלך פ"ה
טעמים ח"ת פ"ה מהלך
68 ב ח"י פ"ה מהלך פ"ה
הלכה פ"ה מהלך פ"ה
טעמים ח"ת פ"ה מהלך
69 ב ח"י פ"ה מהלך פ"ה
הלכה פ"ה מהלך פ"ה
טעמים ח"ת פ"ה מהלך
70 ב ח"י פ"ה מהלך פ"ה
הלכה פ"ה מהלך פ"ה
טעמים ח"ת פ"ה מהלך
71 ב ח"י פ"ה מהלך פ"ה
הלכה פ"ה מהלך פ"ה
טעמים ח"ת פ"ה מהלך
72 ב ח"י פ"ה מהלך פ"ה
הלכה פ"ה מהלך פ"ה
טעמים ח"ת פ"ה מהלך
73 ב ח"י פ"ה מהלך פ"ה
הלכה פ"ה מהלך פ"ה
טעמים ח"ת פ"ה מהלך
74 ב ח"י פ"ה מהלך פ"ה
הלכה פ"ה מהלך פ"ה
טעמים ח"ת פ"ה מהלך
75 ב ח"י פ"ה מהלך פ"ה
הלכה פ"ה מהלך פ"ה
טעמים ח"ת פ"ה מהלך
76 ב ח"י פ"ה מהלך פ"ה
הלכה פ"ה מהלך פ"ה
טעמים ח"ת פ"ה מהלך
77 ב ח"י פ"ה מהלך פ"ה
הלכה פ"ה מהלך פ"ה
טעמים ח"ת פ"ה מהלך
78 ב ח"י פ"ה מהלך פ"ה
הלכה פ"ה מהלך פ"ה
טעמים ח"ת פ"ה מהלך
79 ב ח"י פ"ה מהלך פ"ה
הלכה פ"ה מהלך פ"ה
טעמים ח"ת פ"ה מהלך
80 ב ח"י פ"ה מהלך פ"ה
הלכה פ"ה מהלך פ"ה
טעמים ח"ת פ"ה מהלך
81 ב ח"י פ"ה מהלך פ"ה
הלכה פ"ה מהלך פ"ה
טעמים ח"ת פ"ה מהלך
82 ב ח"י פ"ה מהלך פ"ה
הלכה פ"ה מהלך פ"ה
טעמים ח"ת פ"ה מהלך
83 ב ח"י פ"ה מהלך פ"ה
הלכה פ"ה מהלך פ"ה
טעמים ח"ת פ"ה מהלך
84 ב ח"י פ"ה מהלך פ"ה
הלכה פ"ה מהלך פ"ה
טעמים ח"ת פ"ה מהלך
85 ב ח"י פ"ה מהלך פ"ה
הלכה פ"ה מהלך פ"ה
טעמים ח"ת פ"ה מהלך
86 ב ח"י פ"ה מהלך פ"ה
הלכה פ"ה מהלך פ"ה
טעמים ח"ת פ"ה מהלך
87 ב ח"י פ"ה מהלך פ"ה
הלכה פ"ה מהלך פ"ה
טעמים ח"ת פ"ה מהלך
88 ב ח"י פ"ה מהלך פ"ה
הלכה פ"ה מהלך פ"ה
טעמים ח"ת פ"ה מהלך
89 ב ח"י פ"ה מהלך פ"ה
הלכה פ"ה מהלך פ"ה
טעמים ח"ת פ"ה מהלך
90 ב ח"י פ"ה מהלך פ"ה
הלכה פ"ה מהלך פ"ה
טעמים ח"ת פ"ה מהלך
91 ב ח"י פ"ה מהלך פ"ה
הלכה פ"ה מהלך פ"ה
טעמים ח"ת פ"ה מהלך
92 ב ח"י פ"ה מהלך פ"ה
הלכה פ"ה מהלך פ"ה
טעמים ח"ת פ"ה מהלך
93 ב ח"י פ"ה מהלך פ"ה
הלכה פ"ה מהלך פ"ה
טעמים ח"ת פ"ה מהלך
94 ב ח"י פ"ה מהלך פ"ה
הלכה פ"ה מהלך פ"ה
טעמים ח"ת פ"ה מהלך
95 ב ח"י פ"ה מהלך פ"ה
הלכה פ"ה מהלך פ"ה
טעמים ח"ת פ"ה מהלך
96 ב ח"י פ"ה מהלך פ"ה
הלכה פ"ה מהלך פ"ה
טעמים ח"ת פ"ה מהלך
97 ב ח"י פ"ה מהלך פ"ה
הלכה פ"ה מהלך פ"ה
טעמים ח"ת פ"ה מהלך
98 ב ח"י פ"ה מהלך פ"ה
הלכה פ"ה מהלך פ"ה
טעמים ח"ת פ"ה מהלך
99 ב ח"י פ"ה מהלך פ"ה
הלכה פ"ה מהלך פ"ה
טעמים ח"ת פ"ה מהלך
100 ב ח"י פ"ה מהלך פ"ה
הלכה פ"ה מהלך פ"ה
טעמים ח"ת פ"ה מהלך

More concerning the decline that occurred with the destruction of the Temple:

[Our Rabbis taught:] ^[71] רבי פנחס בן יאיר אומר — R' Pinchas ben Yair says: From [the time] the Temple was destroyed, ^[72] *chaverim* and high-born men ^[73] have been ashamed, ^[74] וְחָפוּ רִאשָׁם — and their heads have been covered, ^[75] וְנִדְלְדְלוּ אַנְשֵׁי מַעֲשֶׂה — and men of merit have been impoverished. ^[76] וְגִבּוֹרֵי בָעָלִי זְרוּעַ וּבָעָלִי לָשׁוֹן — But strong-armed men and slanderers ^[77] have triumphed, and there is none who seeks, and none who searches, ^[78] and none who inquires. ^[79] עַל מִי לָנוּ לְהִשָּׁעֵן עַל אֲבִינוּ שְׁבַשְׁמִים — Upon whom, then, can we lean (rely)? Upon our Father in Heaven!

Additional travails:

From the day the Temple was destroyed, ^[80] שָׂרוּ חֲכִימַיָּא לְמַהוּי כְּסַפְרִיא — scholars began to be like schoolteachers, ^[81] וְסַפְרִיא כְּחֻזְנִיא — and schoolteachers like synagogue attendants, ^[82] וְעַמָּא דְאַרְעָא — and synagogue attendants like unlearned commoners, ^[82] דְאַרְעָא

— and commoners become steadily more impoverished ^[1] (in wisdom and observance), and there is none who inquires, and none who searches. Upon whom can we lean? Upon our Father in Heaven!

In the period which will precede the coming of *Mashiach*, ^[2] בְּעֵקֶבּוֹת מְשִׁיחָא חוּצָפָא יִסְגָּא — insolence will increase, ^[3] וְיוֹקֵר יֶאֱמִיר — and costs will soar. ^[4] וּמַלְכוּת תְּהַפֵּךְ לְמִינּוֹת — The vine will yield its fruit yet wine will be dear, ^[5] and there shall be no rebuke. ^[6] בֵּית וְעֵד יִהְיֶה לְזִנוּת — The erstwhile meeting place of sages will be [used] for harlotry, ^[7] וְהַגָּלִיל יִחָרֵב וְהַגְּבֻל יִשׁוּם — and the Galilee will be destroyed and the Gavlan ^[8] desolated, ^[9] וְאֲנָשֵׁי הַגְּבּוּל יִסּוּבּוּ מֵעִיר לְעִיר — and the people who dwell on the borders will wander about from town to town, ^[10] וְלֹא יִחֻנּוּ — but they will not be succored. ^[11] וְיִרְאֵי חֻטָּא יִמָּאֲסוּ — And the wisdom of scribes ^[12] will decay, ^[12] וְהָאֱמֶת תִּהְיֶה נִעְדָּרֶת — and truth will be despised, ^[13] וְקָנִים יַעֲמְדוּ — Youths will blanch the faces of elders; ^[14] *The son derides his father; a daughter rises against her mother [and] a daughter-in-law against her mother-in-law;* ^[15] *a man's enemies are the people of his household.* ^[16] *The face of the generation is like the face of a dog;* ^[17] *a son is not abashed [in the presence] of his father.* ^[18] *Upon what, then, can we lean? Upon our Father in Heaven!* ^[19]

David Hamelech:

שמואל א, פרק כד פסוק יא

יֹאבִי רֹאֵה גַם רֹאֵה אֶת כֶּנֶף מְעִילְךָ בְּיָדִי כִּי בִכְרָתִי אֶת כֶּנֶף מְעִילְךָ וְלֹא הִרְגָתִיךָ דַּע וּרֹאֵה כִּי אֵין בְּיָדִי רָעָה וּפָשַׁע וְלֹא חֲטָאתִי לָךְ וְאַתָּה צִדְדָה אֶת נַפְשִׁי לְקַחְתָּהּ:

בילקוט שמעוני אמרו, אמר לו דוד לשאול, "יֹאבִי רֹאֵה גַם רֹאֵה אֶת כֶּנֶף מְעִילְךָ בְּיָדִי", (כלומר, דוד המלך קרא לחמיו שאול בתואר "אבי"). ומכאן למדו רבותינו שחייב אדם בכבוד חמיו כשם שחייב אדם בכבוד אביו, שהרי השווה הכתוב את חמיו לאביו. וטעם הדבר שחייב אדם לכבד את חמיו, מפני שאשתו של אדם הרי היא כגופו ממש, והואיל ואשתו חייבת בכבוד אביה, כמו כן הוא חייב בכבוד אביה. וכן פסקו הטור ומרן השלחן ערוך יורה דעה (סימן רמ), שחייב אדם בכבוד חמיו.

The Yalkut Shimoni states: "David told Shaul, '**My father**, you shall surely see the corner of your coat in my hand'" (which means that David called Shaul, his father in law, his father). Our Sages derived from here that one is obligated to honor one's father-in-law just as one is obligated honor one's father, for the verse equates one's father-in-law to one's father. The reason for this is because one's wife is considered an actual part of one's self and just as one's wife is obligated to honor her father, the husband is obligated to honor her father as well. The Tur and Shulchan Aruch (Yoreh De'ah, Chapter 240) rule accordingly that one is indeed obligated to honor one's father-in-law.

Rules of mourning:

רבי משה בן מיימון, רמב"ם, הלכות אבלות, פרק ב הלכה ד	רבי	שופטים	הלכות אבל פ"ב	כסף משנה	קפו
<p>כמו שמצינו דכבוד חתן וכלכלת כלל חתונה וכן נראה מזה שכתב רבן שאר הקורבנים, ומהלך חתונה לא נחשב וכן נראה שיהיה חתונה כן מהלך כל חתונה על שנים שלום ושלום חתונה דבריהם קלוי בין על הקורבנים בין על חתונה שחוקים עליהם, וכלי דברי רבינו כהוגן, (נחשו כי כי אלפים עד הארץ) : ה אשתו הנשואה וכו', פירק חלו מנחין (כ) : מן עוקבה שכיב ליה מן חתונה וכו' ח"ל רב חונא לרביהם קא בעית למיכל לא חתונה לכבוד חתונה חלל על חתונה ועל חתונה :</p>	<p>ה אשתו הנשואה אף על פי שהוא מתאבל עליה אינו מתאבל עמה על שאר קרוביה אלא על אביה ועל [ו] אמה בלבד משום כבוד אשתו נוהג אבילות עליהן בפניה : כיצד, מי שמתה חמותו או חמיו כופה מטתו ונוהג אבילות עם אשתו בפניה אבל שלא בפניה אינו נוהג אבילות וכן האשה שמתה חמיה או חמותה נוהגת אבילות בפניו. אבל שאר קרוביהן כגון שמת אחי אשתו או בנה והאשה שמת אחי בעלה או בנו אין מתאבלין זה עם זה : וכן ייראה לי שאם מתה אשת קרובו או בעל קרובתו כגון שמתה אשת בנו [א] או בעל בתו אינו חייב להתאבל עמהן. וכן כל כיוצא בזה : ר כמה חמורה מצות אבל. שהרי</p>	<p>ה אשתו הנשואה אף על פי שהוא מתאבל עליה אינו מתאבל עמה על שאר קרוביה אלא על אביה ועל [ו] אמה בלבד משום כבוד אשתו נוהג אבילות עליהן בפניה : כיצד, מי שמתה חמותו או חמיו כופה מטתו ונוהג אבילות עם אשתו בפניה אבל שלא בפניה אינו נוהג אבילות וכן האשה שמתה חמיה או חמותה נוהגת אבילות בפניו. אבל שאר קרוביהן כגון שמת אחי אשתו או בנה והאשה שמת אחי בעלה או בנו אין מתאבלין זה עם זה : וכן ייראה לי שאם מתה אשת קרובו או בעל קרובתו כגון שמתה אשת בנו [א] או בעל בתו אינו חייב להתאבל עמהן. וכן כל כיוצא בזה : ר כמה חמורה מצות אבל. שהרי</p>	<p>ה אשתו הנשואה אף על פי שהוא מתאבל עליה אינו מתאבל עמה על שאר קרוביה אלא על אביה ועל [ו] אמה בלבד משום כבוד אשתו נוהג אבילות עליהן בפניה : כיצד, מי שמתה חמותו או חמיו כופה מטתו ונוהג אבילות עם אשתו בפניה אבל שלא בפניה אינו נוהג אבילות וכן האשה שמתה חמיה או חמותה נוהגת אבילות בפניו. אבל שאר קרוביהן כגון שמת אחי אשתו או בנה והאשה שמת אחי בעלה או בנו אין מתאבלין זה עם זה : וכן ייראה לי שאם מתה אשת קרובו או בעל קרובתו כגון שמתה אשת בנו [א] או בעל בתו אינו חייב להתאבל עמהן. וכן כל כיוצא בזה : ר כמה חמורה מצות אבל. שהרי</p>	<p>ה אשתו הנשואה אף על פי שהוא מתאבל עליה אינו מתאבל עמה על שאר קרוביה אלא על אביה ועל [ו] אמה בלבד משום כבוד אשתו נוהג אבילות עליהן בפניה : כיצד, מי שמתה חמותו או חמיו כופה מטתו ונוהג אבילות עם אשתו בפניה אבל שלא בפניה אינו נוהג אבילות וכן האשה שמתה חמיה או חמותה נוהגת אבילות בפניו. אבל שאר קרוביהן כגון שמת אחי אשתו או בנה והאשה שמת אחי בעלה או בנו אין מתאבלין זה עם זה : וכן ייראה לי שאם מתה אשת קרובו או בעל קרובתו כגון שמתה אשת בנו [א] או בעל בתו אינו חייב להתאבל עמהן. וכן כל כיוצא בזה : ר כמה חמורה מצות אבל. שהרי</p>	<p>ה אשתו הנשואה אף על פי שהוא מתאבל עליה אינו מתאבל עמה על שאר קרוביה אלא על אביה ועל [ו] אמה בלבד משום כבוד אשתו נוהג אבילות עליהן בפניה : כיצד, מי שמתה חמותו או חמיו כופה מטתו ונוהג אבילות עם אשתו בפניה אבל שלא בפניה אינו נוהג אבילות וכן האשה שמתה חמיה או חמותה נוהגת אבילות בפניו. אבל שאר קרוביהן כגון שמת אחי אשתו או בנה והאשה שמת אחי בעלה או בנו אין מתאבלין זה עם זה : וכן ייראה לי שאם מתה אשת קרובו או בעל קרובתו כגון שמתה אשת בנו [א] או בעל בתו אינו חייב להתאבל עמהן. וכן כל כיוצא בזה : ר כמה חמורה מצות אבל. שהרי</p>

רבי משה שטרנבוך, תשובות והנהגות, חלק ג סימן רעז

וכעין זה בכבוד חמיו שהרמב"ם השמיט חיובו, אף שמפורש בילקוט פרשת יתרו שאדם חייב בכבוד חמיו, ולכן משה השתחוה ונשק לחותנו ע"ש, ועיין ברמ"א י"ד רמ"ו (סעיף כ"ז) ובגר"א שם, ודעת הרמב"ם שעיקר החיוב לכבוד חמיו הוא כדי לכבד

בכך לאשתו, ולכן בהלכות אבל (פ"ב ה"ה) מביא שחייב להתאבל אם מתו חמותו או חמיו מפני כבוד אשתו, וזהו היסוד לכיבוד חמיו להרמב"ם שמכבד בכך את אשתו, ולכן אם אין לאשתו מזה הנאה, וכ"ש לאחר מיתתה אינו חייב לכבדה כלל.

The Vilna Gaon letter to his wife:

אגרת הגר"א

וְגַם בָּאתִי לְבַקֵּשׁ מֵאִשְׁתִּי שֶׁתְּכַבֵּד אֶת אִמִּי כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב בַּתּוֹרָה, וּבְפָרֶט לְאַלְמָנָה שֶׁעוֹן פְּלִילִי מְאֹד לְצַעֲרָהּ אֶפְלוּ בְּתוֹנְעָה קָלָה, וְגַם לְאִמִּי בְּקִשְׁתִּי שֶׁיְּהֵא שְׁלוֹם בֵּין שְׁנֵיכֶם, וְאִשָּׁה אֶת רְעוּתָהּ תִּשְׁמַח בְּדָבָרִים טוֹבִים, כִּי זֶה מִצְוָה גְּדוּלָּה לְכָל אָדָם, וְשׂוֹאֲלִין לְאָדָם בְּשַׁעֲת הַדִּין כִּי הַמֶּלֶכֶת אֶת חֲבֵרָה בְּנִחַת רוּחַ, הִרִי צָרִיךְ שִׁמְלִיכָהּ בְּנִחַת, וּבָקָה רֹחַ הַתּוֹרָה לְשִׁמְחָה לְאָדָם.

My wife: honor my mother, as the Torah teaches. It is a criminal transgression to trouble a widow in the slightest way.

My mother: let there be peace between the two of you...

Even if one of you acts incorrectly, forgive one another and live for the sake of Hashem in peace.

Living together:

ויש לציין בהקשר לכך את דברי הגאון רבינו יעקב עמדין (בשו"ת שאילת יעב"ץ סימן לב), שמה שמצוי מאד שיש שנאה בין כלה לחמותה, הוא בדרך כלל מפני שהן דרות יחד בבית אחד, שדבר זה מביא לידי פירוד ומחלוקת מצד הטבע, אבל אם אינן סמוכות כל כך זו לזו, אז קרוב הדבר שיתנהגו באהבה זו לזו. ישמע חכם ויוסף לקח.

Indeed, Hagaon Rabbeinu Yaakov Emdin writes a powerful lesson (in his Responsa She'elat Ya'abetz, Chapter 32) that the common hatred between mother-in-law and daughter-in-law usually exists when they both live in the same house, for this naturally causes strife. However, if they are not so near one another, it is possible that they will live with peace and harmony.

רבי אלעזר אזכרי, ספר חרדים, פרק יב אות י

חרדים

פרק יב

ספר

וכן האיש חייב בכבוד חמיו וחמותו, וטעמא משום דאיש ואשתו כחד גופא חשיבי, ואב ואם של זה כאב ואם של זה. והכי איתא במדרש שוחר טוב על הפסוק (שמואל ב"ד, י"ב) ואבי ראה גם ראה, שאמר דוד לשאול חמיו, והביאו הטור. והכתוב גנה בת קמה באמה כלה בחמותה במיכה הנביא (ו). (הרי עיניך הראות שהשנה עוון בת קמה באמה לכלה בחמותה*).
ותנא דביי אליהו: כבוד את אביך (שמות כ, י"ב) וסמך ליה (שם כ, י"ג) לא תנאף, מה ענין זה אצל זה, ללמדך שאם נשא אדם אשה והיא אינה מכבדת אביו ואמו בעת זמנתו, הרי הוא כאלו נואף כל ימיו, לך נאמר כבוד ולא תנאף. כבוד ולא תגנוב, מה ענין זה אצל זה, ללמדך שאם יש לו לאדם בנים או בנות בתוך ביתו ואינם מכבדים אביו ואמו, כאלו גונב נפשות כל ימיו, לך נאמר כבוד ולא תגנוב, עד כאן לשונו. לכן כל חרד מצות אלהי ישראל, יפקח עיניו פן יחטא באחת מאלה והתרחש לאשם ותפגע בו מדת הדין חס וחלילה (ענפי סצנה).

When one marries, the parents of each other should be honored. This is why the Torah places honoring one's parents near adultery. There is a loyalty and respect demanded of a woman to respect her in laws.

והנה זו לשון רבינו הטור: חייב אדם בכבוד אחיו הגדול ככבוד אביו. ואחר כך כתב הטור: וחייב לכבד את חמיו שנאמר ואבי ראה גם ראה. וכתב רבינו הבית חדש, שיש לדייק מלשון הטור שכתב לגבי האח הגדול שחייב לכבדו "ככבוד אביו", ואילו לגבי חמיו לא כתב אלא שחייב לכבדו. ומוכח מזה שאין החיוב לכבד את חמיו גדול כל כך, ועל כן אינו חייב לכבדו ככבוד אביו ממש, אלא רק שיקום לפניו וכדרך שמכבדים את הזקנים, ולהדרו, וכשעולה חמיו לספר תורה יעמוד לכבודו כל זמן עלייתו לתורה, וכמו שביארנו לגבי האב. ולא יקראנו בשמו אלא עם תואר "רבי" פלוני.

ומבואר אם כן להלכה, שהגם שחייב אדם בכבוד חמיו, שלא לקראו בשמו הפרטי, וכן שיקום לפניו וכיוצא בזה, מכל מקום אינו חייב לכבדו ממש כדין כיבוד אביו ואמו, שחייב לדאוג להם בכל עניניהם (כאשר ביארנו בהלכות כבוד אב ואם), ודי לו במעט כבוד כדרך שמכבדים את הזקנים.

ולסיכום: חייב אדם לכבד את חמיו בקימה והידור, כאשר מגיע חמיו לתוך ארבע אמותיו (שני מטר), וכמו שיש לכבד את הזקנים. אבל אינו חייב לכבדו כפי שמחוייב בכבוד אביו. וכתב מרן רבינו עובדיה יוסף צוק"ל, שיש נוהגים לנשק ידי חמיו בדרך כבוד ויקר, וכן ראוי לעשות. ובפרט כאשר חמיו הוא בעל תורה ומעשים טובים. והוא הדין שחייב אדם לכבד את חמותו כראוי לה. וכן האשה חייבת לכבד את חמיה וחמותה כמיטב יכולתה. ואין לקרוא לחמיו או חמותו בשם הפרטי, אלא יקראם, או "אבא" ו"אמא", כמו שיש נוהגים, או יקראם בתוספת תואר כבוד, "רבי" פלוני. או ימנע לגמרי מלקרוא להם.

דעת	סימן בא	יחזק
שאלה: האם מצוה על האדם לכבד את חמיו, כדין כיבוד אב וממש, או אינו חייב אלא לקום מפניו ולהדרו?		
<p>בפירוש: חייב אדם לכבד את חמיו בקימה והידור, כשפגיע לתוך ארבע אמותיו, כמו שמכבד לזקנים חשובים, אבל אינו חייב לכבדו ככבוד אביו. ויש נוחנים גם כן לנשק ידי חמיו בדרך כבוד ויקר. וכן ראוי לעשות. ובפרט כשחמיו הוא בן תורה ובעל מעשים טובים. והוא הדין שחייב לכבד את חמותו כראוי לה, וכמו שאמרו כבוד דעת (סימן שעד סעיף ו'), משום כבוד חמיו וחמותו. ע"ש. וכן כתב בספר צדק לדרך, והביאונו להלכה הבית חדש והמפורי זהב (סי' יט), וחברכי יוסף (סי' כא). וכן האשה חייבת לכבד את חמיה וחמותה כמיטב יכולתה, וכמו שכתוב בסדר אליהו רבה (פרק נו): „כבד את אביך וסמך ליה לא תנאף. ללמדך שאם נשא אשה ואינה מכבדת אביו ואמו לעת זקנתם הרי הוא כאילו נאף כל ימיו“. ע"כ. והובא בספר חרדים (ריש פרק רביעי). וכל שכן <u>שזו גם כבוד בעלה</u> שהיא חייבת בכבודו. וכמו שכתב הרמב"ם (בפרק טו מהלכות אישות הלכה כ') וזו לשונו: „ציוו חכמים על האשה לכבד את בעלה ביותר מדאי, ויהיה מוראו עליה, ותעשה כל מעשיה על פיו, ויהיה בעיניה כמו שר או מלך. וזו דרך כבוד ישראל וכי'“. ולכן כיבוד ומורא של חמיה וחמותה, זהו כבודו ומוראו של בעלה. וכן כתבו חברכי יוסף (סימן רט ס"ק כב), ובשור"ת תשובה מאתבא חלק א' (סימן קע"ה). ע"ש.</p>		

The following are the words of the Tur: “One is obligated to honor one’s older brother just as one is obligated to honor one’s father.” The Tur then continues, “One is also obligated to honor one’s father-in-law, as the verse states, ‘My father, you shall surely see.’” The Bayit Chadash infers from the fact that regarding the honor of one’s older brother, the Tur writes that one should honor him like one honors one’s father whereas regarding the honor one affords one’s father-in-law, the Tur only writes that one must honor him, that the obligation to honor one’s father-in-law is not as great and one need not honor him exactly as one honors one’s father; rather, one only needs to rise before him and honor him the way one would honor an elderly person.

Thus, halachically speaking, although one is obligated to honor one’s father-in-law by not calling him by his first name, rising before him, and the like, nevertheless, one is not obligated to honor him exactly as one would honor his parents by providing them with all of their needs (as we have discussed by the laws of honoring one’s parents) and honoring him minimally, as one would elderly people, is sufficient.

Summary: One is obligated to honor one’s father-in-law by rising before him when he enters one’s four Amot (approximately a six-foot radius) just as one would honor elders. However, one is not obligated to honor him exactly as one is obligated to honor his father. Maran *zt”l* writes that some customarily kiss the hands of their father-in-law as a show of respect and honor and this is indeed a worthy custom. This is especially true if one’s father-in-law is a Torah scholar and performs praiseworthy deeds. Similarly, one must also honor one’s mother-in-law appropriately. Likewise, a woman should honor her father-in-law and mother-in-law to the best of her ability. One may not call one’s father-in-law or mother-in-law by their first names; rather, one should call them “Abba” and “Ima” respectively as some customarily do or one should add on a respectful title to their names such as “Rabbi” and the like. Alternatively, one can avoid addressing them directly altogether.

וכמו כן פשוט שעליו לכבד את חמותו. וכן האשה מחוייבת לכבד את חמיה ואת חמותה, ובמשנה במסכת סוטה (פרק תשיעי, דף מט עמוד ב) שנינו: בעקבות משיחא (סמוך לביאת המשיח) חוצפא יסגא, (החוצפה תתרבה), ויוקר יאמיר (המצרכים ימכרו ביוקר), הגפן תתן פריה והיין ביוקר (כלומר, יהיה שפע בעולם, ובכל זאת היין יהיה נמכר ביוקר מפני שישתו ממנו הרבה, שיתרבו בתי משתאות), והמלכות תהפך למינות, ואין תוכחה (כי כל מי שבא להוכיח את חברו ולהעיר לו על מעשיו הרעים, הלה אומר לו, אתה בעצמך חוטא ואיך תוכיח אותי?), בית ועד יהיה לזנות, והגליל יחרב, והגבלן ישום, ואנשי הגבול יסובבו מעיר לעיר ולא יחוננו, וחכמת סופרים תסרח, ויראי חטא ימאסו, והאמת תהא נעדרת, נערים פני זקנים ילבינו, זקנים יעמדו מפני קטנים, בן מנוול אב, בת קמה באמה, "כלה בחמותה", (והוא מפורש בדברי הנביא, מיכה פרק ז), וכן יש גורסים "חתן בחמיו". ומכאן שמה שבזמן הזה הרבה פעמים נשמעים דברי חוצפה מהכלה כלפי חמותה, וכן מהחתן כלפי חמיו, הרי זה בכלל הסימנים של סוף הגלות, שהם סימני חטא וחוצפה. ואף על פי שלעתים אנו רואים שהורי האשה או הורי הבעל אינם נוהגים כהוגן עם חתניהם ועל כלותיהם, מכל מקום אסור לדבר או לנהוג כלפיהם בחוצפה, ולעולם חייבים בכבודם. ואם היחסים עם ההורים מביאים לידי מחלוקת בין בני הזוג, או שגורמים לצער גדול וכדומה, יש להתייעץ עם תלמיד חכם אמתי, שיורה לבני הזוג דרך ישרה כיצד עליהם לנהוג

Likewise, one must certainly honor one's mother-in-law. The Mishnah in Masechet Sotah (49b) states that one of the signs of the period immediately prior to the arrival of the Mashiach is that daughters-in-law will rise up against their mother-in-law and others have a different version in the Mishnah that sons-in-law will rise up against their fathers-in-law. Based on this, nowadays when it is common for brazen words to be exchanged between daughter-in-law and mother-in-law or between son-in-law and father-in-law, this is indeed a sign that the end of our exile is near. Although the parents of the husband or wife may sometimes not treat their son-in-law or daughter-in-law properly, it is nevertheless forbidden to act audaciously towards them, and one must always treat them respectfully. If the relationship with one's in-laws causes strife or aggravation, the couple should consult an outstanding Torah scholar who has experience with these issues regarding how to proceed.